

Cifuentes (i opositors) com exemple actual de molts segles de corrupció castellana acadèmica, política i... ¡en tot!

“Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente”.

Aquesta és la concepció castellano-estadoespanyola del Dret segons *Espanya explicada als catalans* (pàg. 39, Duxelm, Barcelona, 2013), d'En **Joan Fonollosa i Guardiet**

Per “casualitat”, em vaig trobar al Canal 324 el debat a la sessió del *Parlamento de la Comunidad de Madrid* dedicada a la forma (suposadament) fraudulenta en que la seva presidenta, [Cristina Cifuentes Cuencas](#), filla d'un general d'artilleria i d'una mestressa de casa, va aconseguir treure un Màster a la Universidad Rey Juan Carlos (per cert, aquesta “Universidad pública” va ser fundada el 1996 sota control del PP per tal de contrarestar el pes universitari del PSOE, que domina [la Universidad Carlos III que -així m'ho he trobat a Internet- “fue fundada por Gregorio Peces-Barba el 5 de mayo de 1989”!](#)).

((Per cert, ha sortit una dada interessant: aquesta “Universidad Rey Juan Carlos” costa a l'any 120 milions d'euros de diners públics. I la veritat és que m'he sentit satisfet de saber el ben administrada que està ja que només es menja un 0,75 per cent de l'espoli fiscal anual que pateix el Principat... això donant per bo els 16.000 milions en que la Generalitat el calcula... càlcul que segur està fet a la baixa respecte de la realitat!)))

Mentre feia altres coses, anava escoltant com els representants de Podemos, del PSOE i de Ciudadanos (per aquest ordre) criticaven a Na Cifuentes i li exigien respostes i dimissió. Però al sentir com el representant del PP començava a contraatacar donant noms de dirigents de Podemos, de Ciudadanos i del PSOE (per aquest ordre) que s'han trobat en situacions (suposadament) fraudulentes similars, em vaig posar a buscar i a escriure.

Vaig buscar l'article [Quod Natura Non Dat, Salmantica Non Praestat](#) d'En Pep Mayolas, investigador del [Institut Nova Història](#), recollit en el seu llibre *Fins que En Colom begui a galet* (Llibres de l'Índex, 2012) on desmunta la suposada pionera excel·lència humanista i científica de “la celeberrima Universidad de Salamanca”.

Un cop repescat l'article, l'he llegit amb la intenció de trobar alguns paràgrafs especialment interessants per tal de citar-los. Però he constatat que tot el text és molt bo i [recomano llegir-lo sencer](#) (són 10 pàgines) ja que reflecteix que fa molts segles que la prepotència, l'aparença, l'engany, la usurpació, la corrupció, etc. formen part de l'ànima castellana, i, per tant, de la seva permanent manera de ser i de comportar-se. I també indica com primer la pressió i de 1714 ençà el domini castellà sobre els catalans, ens ha anat marcant destructivament. I encara que l'autor no en parla, jo sí que ho incloc com un component d'“EL GENOCIDI CATALÀ”, aquest tema decisiu però per ara tabú, que cal treure a la llum i portar-lo a tots els Tribunals Internacionals.

Però no me'n puc estar de reproduir

---aquests paràgrafs que parlen de la corrupció acadèmica a Salamanca (i a Valladolid) el XVI:

“(…) l'humanista portuguès Diego de Teive anà a Salamanca el 1532 a estudiar lleis i li semblà que “hi havia molt pocs homes que sabien llatí i les lletres” [...]. L'interès dels monarques per remeiar la situació resultava infructuós, per tal com la picaresca estudiantil era fèrtil en recursos per contravenir el reglament universitari. En Carles V instava el 3 d'agost de 1552 a la creació, a Salamanca, d'un col·legi de gramàtica “per ser principi de totes les ciències”. I d'acord amb el seu propòsit es fundà el Col·legi Trilingüe el 1554, per reial ordre, on es prescrivía que hi hagués, a més, uns altres dos col·legis de gramàtica a la Universitat de Salamanca, “però els

bons propòsits del cèsar, així com les normes de l'estatut universitari, que exigien un examen previ de llatí abans d'ingressar en qualsevol facultat, els anul·lava un simple trasllat a la veïna Valladolid". Sembla que hi havia a Valladolid qui expenia falsos certificats d'aptitud en llengua llatina... o els atorgava després d'un examen de nivell irrisori. A final del segle XVI, el 20 d'agost del 1588, en Felip II encara ordenava que cap batxiller s'incorporés a la universitat de Salamanca sense demostrar que fou examinat en aquella universitat. Però al cap de tres anys, "cosa que revela l'incompliment del seu mandat, el monarca ordenava que ningú no pogués graduar-se de batxiller en cap universitat espanyola sense presentar «cèdula i testimoni d'examen» en gramàtica, previsió que tampoc tingué un èxit major".

El mateix passava al Col·legi Trilingüe, en els estatuts del qual figurava l'obligació de parlar només en grec, hebreu o llatí, segons que es desprèn dels estudis sobre el període 1554-1574. "La norma era incompleta a despit de la severitat creixent de les sancions, no només pels estudiants sinó pel mateix rector. I així els esforços del P. Vitòria per expressar-se en llatí correcte resultaven infructuosos".

---aquests paràgrafs, que li donen un abast molt més ampli que no pas Salamanca i Valladolid:

“No ens ha d'estranyar, aleshores, que en Tovar trobi **miraculosa** la simple existència de la literatura castellana: "Es comprenen les dificultats que fan miraculosa l'existència mateixa de la nostra literatura: les taxes per les quals es posava preu oficial a cada plec del *Quijote*, les revisions inquisitorials de biblioteques i botigues de llibreters, el doble índex, el romà i el de la Inquisició espanyola, pel qual es regulà la publicació de llibres fins a Fraga Iribarne –que ja és dir molt– [...]. El miracle que són un *Nebrija*, un *Pinciano*, un *Brocense*, els savis il·lustrats, es comprèn de debò quan es pensa en una societat que ha fet seu un principi que en Luis Gil recull en les fonts més segures: «Més val sàviament ignorar allò que no és conduent de saber»” (...)

En Tovar considera un miracle l'existència de savis il·lustrats a l'Espanya del Renaixement, i fent extensiu el raonament, el mateix es podria dir del brot de literats i místics excelsos que caracteritza el *Siglo de Oro*, si ens atenim al menyspreu social del coneixement i de l'erudició que ha presidit des de sempre el tarannà castellà, que ells anomenen *espanyol o hispànic*, començant per les administracions i acabant per la gent del poble. (...)

No pot ser que els més grans navegants i conqueridors de la cristiandat siguin uns *hidalgos* extremenys i leonesos sense cap mena de tradició marítima. No pot ser que els centres culturals més prestigiosos de la península fossin les universitats de Salamanca i d'Alcalà de Henares, totes dues **tan lluny** de les rutes terrestres i marítimes que comunicaven permanentment el llevant peninsular amb la Itàlia vinculada a la Confederació Catalana, i no pot ser que, alhora, els ports naturals i històrics d'intercanvi amb la península itàlica, Barcelona i València, romanguin gairebé aliens a tota influència renaixentista.”

---i aquest paràgraf que assenyala com els mètodes utilitzats pel Reino de Castilla per efectuar l'espoli gegantí en tots els àmbits (conquestes, personatges, literatura i tot tipus d'art, biblioteques,...) que la Nació Catalana vam patir en aquells segles XVI i XVII, agreujats a partir de 1714, **ens han marcat profundament**. I, afegeixo jo, ens han marcat tant que portem generacions suportant viure, com si fossin “normals i correctes”, en unes condicions de sotmetiment que [un castellà no resistiria ni 12 hores si de sobte es trobés vivint com nosaltres vivim](#).

“La submissió incondicional que molts catalans han observat al llarg de la història com a tret característic de la seva relació amb la castellanitat ha de tenir un origen gairebé atàvic en la por cerval i l'esperit d'autocensura que, durant segles, inspirava l'ombra dels inquisidors. És un acatament tan natural que hom el podria buscar inscrit en els cromosomes que la majoria de catalans ens hem transmès de generació en generació. L'enlluernament per l'autoritarisme i la prepotència castellana menaren els nostres avantpassats més *pràctics* (i també els més amorals) a la renúncia gradual als orígens. Un enlluernament que subsisteix avui, encara, i que encega i subjuga gran part de la nostra classe política, l'empresarial, l'acadèmica...”

I per acabar, respondre per avançat una objecció que probablement suraria en l'ànima encara (lògicament, portant 303 anys sotmesos i patint genocidi... per cert, situació gravíssima fins ara silenciada

pels dirigents catalans!) acovardida de bastants/molts catalans si llegissin el que he escrit: “No siguis tan contundent amb el que passa allà ja que també aquí hi ha hagut casos com els de Cifuentes i els de membres de Podemos, de Ciudadanos i del PSOE!”.

Potser sí, encara que ara no en recordo (ni dedicaré pas temps a buscar-ne per Internet). Però en cas que sí que n’hi haguessin, replicaria utilitzant un avantatge (l’únic?) que és conseqüència d’estar ocupats des de 1714: els que aquí hagin fet trampes similars, no són catalans sinó “ciudadanos estadoespanyoles en territorio catalán”.

De fet, com ja he explicat a [Catalans i ‘Catalans’](#), a partir de 1714 no es pot parlar de poble català (un poble pres, no és poble), i ara no hi ha autèntics catalans sinó que hi ha el que de català sobreviu (malgrat la sistemàtica persecució patida des d’abans de 1714) en l’interior -sovint subconscientment de qui avui es consideri català (per ser català-de-família, o bé per ser català-per-elecció-voluntària).

Això em proporciona una resposta estàndard que he elaborat i que comparteixo amb qui la vulgui fer seva: quan després de 1714 un català ha fet o fa

***quelcom que és incorrecte, ho ha fet o ho fa perquè està castellanitzat

***quelcom que és correcte, ho ha fet o ho fa malgrat la pressió castellanitzadora.

L’exemple més clar que fins ara he trobat és el de la corrupció social, ja que -per molt que ara ens pugui sorprendre- aquí NO n’hi havia, i la van importar i imposar les tropes castellanes el 1714. Cal aprofundir-ho, però trobeu elements d’aquest importantíssim fet a [Insaculació-La corrupció la va portar Castilla el 1714](#), [LA CORRUPCIÓ. Algunes consideracions històriques i crítiques per a entendre el que està passant. Què fer?](#), [“Corrupció? Que ara se l’emportin els que la van portar el 1714!”](#), [A Catalunya no hi havia corrupció social abans de 1714. Capítol de 23 minuts “La Corrupció i la purga de taula abans de 1714”](#), [Com es distribueix la corrupció política a Espanya-CCN-Resum](#), [Com es distribueix la corrupció política a Espanya-CCN \(Centre Català de Negocis\)](#),... Aplicant la resposta que indicava: La “corrupción catalana” que tan utilitza Madrid/Castilla/Estado-Español per atacar-nos és responsabilitat exclusiva d’ells mateixos. I l’únic que nosaltres hem de fer es assegurar-nos que quan ara aviat els castellano-estadoespanyoles marxin de la nostra terra, s’emportin tots els seus “discípulos catalanes”. Bon vent i barca nova!

Sí, és decisiu [“Conèixer els catalans d’abans de 1714”](#) i [Inspirar-nos en els nostres avantpassats per actuar adequadament ara](#), ja que si no sabem com érem i d’on venim, NO podem decidir conscientment com volem ser i on volem anar.

I al començar a saber com érem i d’on venim, s’entén ràpidament que des del Punt de Vista Català no té cap sentit posar a votació si som una nació i si volem tornar a ser lliures, i que el que cal fer és recuperar la continuïtat amb els nostres més de mil anys d’Història (la autèntica, no la que ens ha cuinat Madrid i que fa segles que s’ensenya aquí... actualment **en** català!), aplicar i actualitzar les Constitucions Catalanes que ja tenim, i alliberar la República del Principat de Catalunya que ja som.

La conducta tramposa i prepotent de Na Cifuentes i altres dirigents castellans, connecta directament amb la conducta tramposa i prepotent dels **seus** avantpassats, i -encara que ara hi haguessin alguns catalans-castellanitzats que actuessin com “Cifuentes y compañía”- no té RES A VEURE amb la conducta dels **nostres** avantpassats. En efecte, el concepte català d’autoritat exigia que el Rei i qual-sevol autoritat actués de manera que es guanyés el respecte de propis i d’aliens, fins i tot dels enemics, de manera que tothom podés fiar-se’n. Ja l’Usatge *“Quoniam per iniquum principem”* (abans del 1118?) diu que el Príncep, qui encarna la suprema autoritat de l’Estat, ha de ser escrupolós i fidel complidor dels seus deures “de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se puguen en ell fiar e creure”. (Const., Vol. I, llib. 1, tit. 12, us 1).

Sí, inspirar-nos en els nostres avantpassats, establir la continuïtat amb la seva/nostra Història i continuar-la, és el millor que podem fer per RECUPERAR ARA LA LLIBERTAT. I, al contrari, [donar-los l’esquena és actuar -conscientment o no- en contra del poble català](#).